

Μέρες Σχολείου

Σεπτέμβριος 2012 www.pagkritio.gr - pagkritio.blogspot.com - e-mail : gymnasio@pagkritio.gr - Έτος η' - αριθ. φύλλου 1

Σαν ένα ξύπνημα ξαφνικό το πρωί, έτσι μοιάζει το πρώτο μάθημα της χρονιάς· είναι βιαστικό και γίνεται όπως-όπως. Γίνεται μέσα σε ατμόσφαιρα από γαζία, σε μελαγχολικές σκιές που λεκιάζουν κάθε τόσο την έδρα, το πάτωμα, τα θρανία, με σ' όλους τους ήχους που τρέχουν απ' το δρόμο και μπαίνουν στην τάξη. Η φωνή του

δασκάλου, που κάνει την παράδοση, το κτύπημα της βίτσας του στην έδρα, ανακατεύονται με το κουδούνισμα του τράμ, με το σφύριγμα του αυτοκινήτου, με τ' οργανέτο που παίζει απ' τη γωνία του δρόμου. Τα τζάμια είν' ανοικτά ακόμη προς τον ήλιο. Ο δρόμος στεγνός ως πέρα, άδειος, σφουγγαρισμένος αφού τον κατέβρεξαν τα πρωτοβρόχια. Μονάχα ο «λόρδος» περπατάει επάνω-κάτω· είναι χωρίς όρεξη, γιατί τώρα έχασε τους φίλους του. Έτσι τον λένε τα παιδιά ένα μόρτη που φοράει ένα σακάκι πράσινο, ξένο, κι έχει πάντα το αριστερό μάτι μισόκλειστο, σα να γνέφει σε κάποιον που δεν φαίνεται. Ο λόρδος βγάζει φωνές για να προσέξουν τα παιδιά απ' την τάξη πως τάχα κάτι τρέχει. Ύστερα τρεχαλάει με τα ξυπόλητα πόδια του στο παστρικό πεζοδρόμιο.

Ύστερα περνάει ο γέρος με τα κούμαρα· φωνάζει τραγουδιστά: «Κούμαρα της Πεντέλης... Γινωμένα κούμαρα» νάτα, νάτα τα κούμαρα, ξεπροβάλουν απ' το καλαθάκι, σκεπασμένα με πράσινα κληματόφυλλα και κοκκινίζουν το έν' απάνω στο άλλο. «Γινωμένα κούμαρα, της Πεντέλης κούμαρα».. πάει κι αυτός, πέρασε..

Μέσα στην τάξη, όλο σεργιανούνε οι σκιές. Μια λουρίδα φως ζωντανεύει επάνω στον πίνακα και στο πρόσωπο του αδασκάλευτα· θαμπώνει και φεύγει λυπητερά. Ο δάσκαλος δεν καταλαβαίνει τίποτα, γιατί τάχα σήμερα τα παιδιά είναι λυπημένα. Αυτός βέβαια τώρα πια είναι γέρος, κάθε χρόνο είναι στην ίδια τάξη· εμείς φέτο εδώ, του χρόνου αλλού, ύστερα θα μεγαλώσωμε... Για ιδές, κι αυτοί που γράψανε τα ονόματα τους στα θρανία με το σουγιά, άλλος στο 1905, άλλος στο 1910, ποιος ξέρει που να 'ναι τώρα. Ένας σκάλισε κι ένα βαπόρι και θάλασσα... Θυμάμαι κι εγώ τη θάλασσα, όπως την είχα ιδεί την τελευταία φορά: κάτω από έναν ουρανό σταχτερό, το ανήσυχο παίξιμο του κύματος. Μια βάρκα κουνιέται, σα να ζυγιάζεται, και τρίβεται απάνω στην προκυμαία, σαν ένα γατί που τρίβεται στα γόνατά μας....

Ουφ κι αυτή η βίτσας, όλο κτυπάει και με ξαφνιάζει!

Στο τελευταίο θρανίο μιλούνε, ο δάσκαλος θέλει να τους βγάλει όξω· είναι ο Πρόκος, που κρυβότανε πίσω από τα παλτά, πέρσυ, και φώναζε: «απών». Για θυμήσου ένα πρωί σκοτεινό, που άναψε ένα κερί για να κάνει φως! Είναι κοντός και χοντρός σαν μπάλα. Για δεσ, μας ήρθανε φέτο

και καινούργιοι. Οι καινούργιοι πάντα μας φαίνονται πιο επίσημοι από εμάς τους ίδιους

ΕΚΤΟΣ ΔΙΔΑΚΤΕΑΣ ΥΛΗΣ

κι απ' τους παλιούς φίλους μας· τους παρατηρούμε ως την τελευταία κίνηση τους μ' ενδιαφέρων.

Πολλά παιδιά φορούν ακόμα τα καλά τους ρούχα. Οι γιακάδες τους οι ναυτικοί είναι σιδερωμένοι, τα καλαμάρια τους γυαλίζουν σαν ασημένια βαρελάκια· βουτούν την πέννα και γράφουν με προσοχή, με το λιλά μελάνι που φαίνεται χρυσό στον ήλιο. Ένας βγάζει και την γλώσσα του όξω καθώς γράφει: «Ωρολόγιον πρόγραμμα του μαθητού...» Είναι ένας μικρός με μάτια γαλάζια, ασπρουλιάρικα, με άσπρη

μπλούζα, με πολλά μαλλιά αχτένιστα που κάνουν μοναχά τους μπουκλες. Φαίνεται αυτό το παιδί δε θα το προσέχουν στο σπίτι του, κι όμως είναι όμορφο. Βέβαια, για δεσ η μπλούζα του πως καμπουριάζει από πίσω. Είναι μ' ένα φίλο του, κρυμμένοι πίσω απ' τον ψηλό του μπροστινού θρανίου και κουβεντιάζουν. Πότε-πότε ξαμώνει το χέρι του και τον χτυπάει στο μάγουλο.

Τα κορίτσια έχουν φέρι κιάλας και βιβλία, δεμένα με λουράκια. Τι κουτά αυτά τα κορίτσια: όλο στο πρώτο θρανίο πάνε και κάθονται, κι ούτε να μιλήσουν μπορούν ποτέ, ούτε να παίξουν τις «τελείες» καμιά φορά. Είναι ντυμένες ακόμη στα καλοκαιρινά τους.

Φτάνει πια, δεν θα σχολάσωμε; Στο σπίτι θα 'χουνε τώρα ψητό κυδώνι, κοκκιστό με ζάχαρη, αχτιστό από τον φούρνο· επήραμε κάτι κίτρινα κυδώνια που μοιάζουν με μάγουλα κάποιων γέρων που είναι όλο πάχος. Και νυστάζω, νυστάζω... η φωνή του δασκάλου, μονότονη και αδιάκοπη, μου φέρνει και νύστα και ιδρώτα· τα θρανία, η έδρα, τα κεφάλια των παιδιών ανακατώνονται μαζί και βλέπω χίλιες εικόνες σαν να 'ναι όνειρο: Εδώ είναι η πλατεία, τα ψαράδικα, ένας ψαράς χτυπάει ένα χταπόδι στις πλάκες, το ανασηκώνει και το ξαναρίχνει· ολη η πλάκα είναι βρεμμένη με το γλιστερό υγρό του χταποδιού. Γύρω απ' τα μανάβικα είναι ο αέρας κρύος και υγρός, γιατί έχουν μουσκέψει τα χόρτα με το ποτιστήρι· ένας σκύλος μυρίζει τις στάλες τα αίματα μπρός στο χασάπικο και κάπου-κάπου βγαίνουν φώτα. Ύστερα ένα σωρό εικόνες ζωηρές έρχονται στο μυαλό μου: Ένας μακρύς περίπατος

απογεματινός με λιακάδα, με ουρανό γαλάζιο, ανάμεσα σε κοκκινωπά χωράφια οργωμένα, τριγύρω από έρημες μάντρες που βουίζουν μύγες κι οι αράχνες σαλιώνουν τις πρώτες τους κλωστές, τρεμουλιαστές και γυαλιστερές στον ήλιο ἄγκρεμισμένα καλύβια, χωρίς στέγη, που στην πόρτα τους φυτρώνουν άγριες τσουκνίδες και πηδούνε πράσινες τσαπερδόνες. Φωνές παιδιών, χαμένες στην έκταση, σφυρίγματα, κουδούνια από στάνη, μια θάλασσα γυαλί... Ὑστερα ένα πρωί θαμπό, ζεστό, που ανάβει τα μάγουλα και κάνει τα χείλια να καίνε ἕνα καρποσάκι μ' ἕνα τροχό μπροστά, που κουβαλῶνε πράσινα χόρτα ἄπεταλούδες ἕνα σωρό που πετιούνται, ντυμένες στα νυφικά τους, πάνω απ' τα πράσινα τρυφερά στάχια ἄκόκκινα αγριοτριαντάφυλλα σκαρφαλωμένα στις αγριελιές ἔπειτα στάχια κίτρινα, ψηλά, που κουνιῶνται με κόπο ἀπὸ ἕναν ἄγριο ἄνεμο και μοιάζουν, ἄμα τα κοιτάξεις με προσοχή, με κατσίκες ξανθές που σαλεύουν ἐδώθε-κείθε το σαγόνι τους. Ἐπειτα ἕνα φεγγάρι που πηδά ἀπὸ το δένδρο σε δένδρο, κι ὕστερα τρέχει μαζί με το βαγόνι, ἀπάνω ἀπὸ μια μακρουλή σειρά μαύρων κυπαρισσιῶν, ἕνα φεγγάρι κατακίτρινο και στρογγυλό... Ἐνας δρόμος μακρὺς γεμάτος σκόνη, που τρέχουνε κυνηγημένοι ἀπ' τη βροχή και την ἀκούμε νὰ ῥχεται πίσω μας και νὰ δέρνει τα παραπονιαρικά δέντρα... Κατάρτια, κουπιά που κάνουν βούλες στα νερά...

...Τώρα πια τίποτ' ἀπ' αὐτά. Κλειστά τζάμια, πρόστυχα ρούχα, παπούτσια λασπωμένα, θα ζήσουμε τέσσερις μῆνες μέσα σε ἀτμόσφαιρα ἀπὸ βρεμένο ἀδιάβροχο. Το κουδούνι χτυπάει. Ἀρπάζω το ψάθινο μου καπέλλο και πετιέμαι στο δρόμο. Είναι αέρας κι ἀραιή σκόνη ἄοι χρωματιστοὶ χάρτινοι μύλοι γυρίζουν τρελά στα χέρι των παιδιῶν και κοντὰ στους γέρους με τα κιτρινωπά μαλλιά που πουλάνε ζεστά στραγάλια.

Τέλλος Ἀγρας
Απὸ το Περιοδικό «η λέξη»
Αφιέρωμα «ιστορίες ἀπὸ το σχολεῖο»

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

Αγιασμός

Την Τρίτη 11 Σεπτεμβρίου ἔγινε ο ἀγιασμός το γυμνασίου και του λυκείου για την νέα σχολική χρονιά, στην αἴθουσα πολλαπλῶν χρήσεων του σχολείου.

Μαθητικές ἐκλογές

Την Παρασκευή 1 Οκτωβρίου την πρώτη και δεύτερη διδασκτική ὥρα πραγματοποιήθηκαν οι μαθητικές ἐκλογές του σχολείου. Πρώτα ἔγιναν οι ἐκλογές σε κάθε τμήμα, παρουσία των καθηγητῶν τάξης, για την ἀνάδειξη του πενταμελούς συμβουλίου. Στη συνέχεια και στη δεύτερη διδασκτική ὥρα οι μαθητές συγκεντρώθηκαν στην αἴθουσα πολλαπλῶν χρήσεων, για να ξεκινήσει η διαδικασία της ψηφοφορίας για το δεκαπενταμελές συμβούλιο του σχολείου. Ο διευθυντής του γυμνασίου κος Ἀνδριώτης ἐξήγησε στους μαθητές τη σπουδαιότητα των ἐκλογῶν και για τον λόγο αὐτό τους τόνισε να σεβαστῶν πλήρως τη διαδικασία. Στη συνέχεια κάλεσε κοντὰ του ὅλους τους υποψήφιους μαθητές. Ἀφού τους παρουσίασε κάθε ἕναν ξεχωριστά, τους προέτρεψε νὰ πάρουν τον λόγο και νὰ παρουσιάσουν στο ακροατήριο, τους λόγους που τους οδήγησαν νὰ βάλουν υποψηφιότητα και τα σχέδια τους σε περίπτωση ἐκλογῆς τους. Ἀρκετοὶ μαθητές ἀνταποκρίθηκαν σε αὐτὸ το κάλεσμα με συνέπεια νὰ γίνει ἕνας πολὺ ὠραῖος διάλογος μεταξύ των παιδιῶν.....

Αποτελέσματα για τα πενταμελή συμβούλια

Γ1

Πρόεδρος : Λιόντου Κωσταντίνα
Γραμματέας: Κώστα Δέσποινα
Ταμίας: Βασιλάκη Μίρκα

Μέλη: Λεμπιδάκης Απόστολος
Καπετανάκης Δημήτρης

Γ2

Πρόεδρος : Χαχλιουτάκη Νικολέτα
Γραμματέας: Ρωμάνου Ευαγγελία
Ταμίας: Βρέντζου Ζαχαρένια

Μέλη: Στεφανίδη Ελένη
Ρομάνο Ναουέλ

Β'

Πρόεδρος : Σκουλάς Βαγγέλης
Γραμματέας: Λυδάκη Αναστασία
Ταμίας: Παυλάκου Κλέα

Μέλη: Χρονάκης Νίκος
Κοπιδάκης Νίκος

Α'

Πρόεδρος: Καμπιτάκης-Μαραγκάκης Θεόδωρος
Γραμματέας: Ζιαμπάρας Δημήτριος
Ταμίας: Θεριάκης-Βρέντζος Βασίλης-Σταύρος

Μέλη: Γλακουσάκη Όλγα
Σπιγτ Νικήτας

Αποτελέσματα για το δεκαπενταμελές συμβούλιο

1. Ζιαμπάρας Δημήτρης
2. Στεφανίδη Ελένη
3. Ρωμάνου Ευαγγελία
4. Βρέντζος Βασίλης - Σταύρος
5. Ρομάνο Ναουέλ
6. Κοπιδάκης Νικόλαος
7. Βασιλάκη Μίρκα
8. Λεμπιδάκης Απόστολος
9. Ρωμάνος Νικόλαος
10. Σπιγτ Νικήτας
11. Πεδιαδιτάκης Νικόλαος
12. Τσαϊνη Τζούντυ
13. Κώστα Ίνα
14. Τζιράκης Ανδρέας
15. Χρονιάρης Σίμος

Πρόεδρος: Λεμπιδάκης Απόστολος
Αντιπρόεδρος: Βασιλάκη Μίρκα
Γραμματέας: Στεφανίδη Ελένη

Μέλη: Ζιαμπάρας Δημήτρης
Ρωμάνου Ευαγγελία
Βρέντζος Βασίλης - Σταύρος
Ρομάνο Ναουέλ
Κοπιδάκης Νικόλαος
Ρωμάνος Νικόλαος
Σπιγτ Νικήτας
Πεδιαδιτάκης Νικόλαος
Τσαϊνη Τζούντυ
Κώστα Ίνα
Τζιράκης Ανδρέας
Χρονιάρης Σίμος

ΕΦΟΡΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Μαραγκάκης- Καμπιτάκης Θεοδωρής
Παυλάκου Κλέα
Ζαμπετάκης Μιχάλης
Παναγιωτάκη Μαριλιάννα

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Μαθηματικά σε γραμματόσημα

Το μιγαδικό επίπεδο ή επίπεδο του Gauss

τεράστια ποικιλία από χάρτινες ταξιδεμένες μινιατούρες προσώπων, μνημείων, φορεσιών, ανακαλύψεων, πόλεων, νομισμάτων και εθνικών ή παγκόσμιων θησαυρών.

Υποψιάζομαι ότι ο Αλέξανδρος συνειδητά διάλεξε εκείνο το γραμματόσημο. Ήξερε βλέπετε και το άλλο μου πάθος · την επίλυση προβλημάτων (πώς να μην το ήξερε άλλωστε σε αυτό ήμασταν ίδιοι · γίναμε φίλοι ακούγοντας τις κατσάδες των δασκάλων μας, όταν ο ανταγωνισμός μας για το ποιος θα απαντήσει πρώτος σε ένα

αριθμητικό ή γεωμετρικό πρόβλημα γινόταν ιδιαίτερα ενοχλητικός για το μάθημα ή όταν βάζαμε ο ένας στον άλλο γρίφους και αινίγματα αδιαφορώντας για όλα τα άλλα γύρω μας)...

Αυτές οι κάθετες γραμμές με τους αριθμούς, τα χρώματα καθώς και τα άγνωστα σύμβολα και ονόματα χαραχτήκαν βαθιά μέσα μου αμέσως μόλις τις είδα. Αν και εξαιρετικά οικείες, αγνοούσα τη σημασία τους αλλά και τη σύνδεσή τους με κάτι γνωστό...

Η περιέργεια είναι πολύ ισχυρή δύναμη...

Τώρα ξέρω (ή τουλάχιστον έτσι νομίζω, αφού το μιγαδικό επίπεδο

ή επίπεδο του Gauss το έχω διδάξει πολλές φορές στους φοιτητές μου). Για να λέμε την αλήθεια, ο Gauss είναι κατά κάποιο τρόπο προπάππους μας. Δικός μου και του Αλέξανδρου. Μαζί τελειώσαμε το Πανεπιστήμιο και είχαμε τον ίδιο επόπτη στην διδακτορική μας διατριβή...

Πέρσι δημοσιεύτηκε η πέμπτη κοινή μας εργασία · αφορούσε τις προσεγγίσεις σταθερών σημείων...

Το e-mail που μου έστειλε η γυναίκα του δεν είχε γραμματόσημο...

e-mail, λογαριασμοί, προπληρωμένο τέλος... σύντομα, γρήγορα, άμεσα και κατανοητά, αλλά χωρίς γραμματόσημα, αναμονή, ιδιαίτερη χαρά και έκπληξη... ελπίζω να βρίσκονται σήμερα άλλου είδους καλλίφωνες γοργόνες που μαγεύουν τους μελλοντικούς ταξιδευτές...

Στην εναρκτήρια ομιλία μου, στο συνέδριο αφιερωμένο στη μνήμη του, πρέπει να αναφερθώ και στο γραμματόσημο του φίλου μου του Αλέξανδρου...

Περικλής Παυλάκος
Μαθηματικός

Έκλεισα την πόρτα πίσω μου και κάθισα στο γραφείο. Ο βαριά συννεφιασμένος ουρανός σκοτείνιαζε κι άλλο το ήδη μουντό φθινοπωρινό απόγευμα...

Ήταν στο δεύτερο συρτάρι, πρώτο-πρώτο στο παλιό μου λεύκωμα... Άναψα το πορτατίφ...

Ο θαυμασμός ήρθε ξανά αναλλοίωτος σαν τη στιγμή της πρώτης κατανόησης. Σε αυτό το μικρό, πανέμορφο, σφραγισμένο και φθαρμένο γραμματόσημο είχε αποτυπωθεί μια σπουδαία ιδέα. Η ιδέα αυτή οδήγησε τη μαθηματική σκέψη σε νέους δρόμους και ανακαλύψεις, αλλά το ίδιο το γραμματόσημο υπήρξε για μένα η αφορμή να βρω εκείνο τον δρόμο που ακόμα ακολουθώ στη ζωή μου...

Κοιτάζοντάς το οι αναμνήσεις με κατέκλυσαν...

Μάρτη του '60 μου έστειλε ο Αλέξανδρος το γράμμα από το Μόναχο. Ήμουν στη δευτέρα γυμνασίου. Με τον πολυαγαπημένο μου φίλο αλληλογραφούσαμε συχνά και έχω με φροντίδα είχα φυλάξει τα γράμματά του εκείνης της εποχής. Ο πατέρας του ήταν διπλωμάτης και ταξίδευαν πολύ, συνεπώς από μία άποψη ήμουν τυχερός που η αγάπη μου για τα γραμματόσημα συναντούσε μια

Ο άνθρωπος είναι ένα κλάσμα που αριθμητή έχει την πραγματική του αξία και παρανομαστή την ιδέα που έχει για τον εαυτό του. Ο αριθμητής παραμένει ο ίδιος (δηλαδή η πραγματική αξία του ανθρώπου). Γι αυτό όσο μεγαλύτερος είναι ο παρανομαστής (η ιδέα που έχει για τον εαυτό του) τόσο μικρότερο είναι το κλάσμα (δηλαδή ο άνθρωπος).

Λέων Τολστόι (Ρώσος λογοτέχνης)

Άγγελος Ατζολετάκης, γ2

Ζωγραφική **έ**στι σιγῶσα ποίησις,
ποίησης δέ φθεγγομένη ζωγραφική.

Πλούταρχος

Επίθεση αράχνης απάθανατίστηκε σε κεχριμπάρι

Πριν από 100 εκατομμύρια χρόνια, μια αράχνη ετοιμαζόταν να απολαύσει το γεύμα της, μια μικρή σφήκα που πάλευε να απελευθερωθεί από τον ιστό της. Δεν πρόλαβε όμως να την αρπάξει: μια σταγόνα ρετσίνι έπεσε από ένα δέντρο και παγίδευσε τα δύο έντομα σε μια σκληρή κυνηγιού παγωμένη στο χρόνο.

Το εντυπωσιακό εύρημα, από την περιοχή Χουκουάνγκ της σημερινής Μιανμάρ, είναι το μόνο γνωστό δείγμα αράχνης που παγιδεύεται μαζί με το θύμα της την ώρα της επίθεσης, αναφέρουν οι ερευνητές στην επιθεώρηση *Historical Biology*.

Μέσα στο κεχριμπάρι διακρίνονται ακόμα και οι ίνες μεταξιού πάνω στις οποίες έχει κολλήσει το άτυχο έντομο. Η σφήκα έχει στραμμένο το κεφάλι προς τον επίδοξο δολοφόνο της και μοιάζει να τον κοιτά έντρομη για μια αιωνιότητα.

Οι αράχνες εμφανίστηκαν πριν από 200 εκατομμύρια χρόνια, όμως το αρχαιότερο δείγμα ιστού χρονολογείται γύρω στα 130 εκατ. χρόνια.

Πηγή: Oregon State University